

Recensent: Trudy Pouw

Roos Jelier: ‘Helaas heb ik wat te vertellen: In twee jaar tijd van kankerpatiënt tot jonge moeder.’ Uitgeverij De Boekerij bv., Amsterdam 2010. ISBN 9789022553664 (Lymfklierkanker/Hodgkin/Verplegenden als patiënt/ ED/1) Zie ook: www.boekerij.nl

Soort boek/stijl/ziekte: Roos is drieëntwintig en werkt als jeugdverpleegkundige bij de GGD, als bij haar lymfklierkanker (Hodgkin) wordt geconstateerd. Om familie en vrienden op de hoogte te houden, houdt zij vanaf die tijd een weblog bij. Naar aanleiding van de verhalen op haar weblog schrijft Roos dit boek. Met een enorme vaart vertelt zij over de periode vanaf de diagnose tot de laatste behandeling. De miserabele, kotsmisselijke ellende rond de twaalf behandelingen met chemotherapie die ze moet ondergaan wordt afgewisseld met een levenskracht om jaloers op te zijn. Het boek besluit met een epiloog over de vervroegde overgang waar Roos onverwacht in terecht lijkt te zijn gekomen en uiteindelijk met de zeer gewenste zwangerschap.

Over de schrijver: Roos Jelier is jeugdverpleegkundige bij de GGD in Drenthe. Zij heeft een relatie met Matthijs en een zoontje, Jules.

Korte beschrijving: Roos heeft al anderhalf jaar last van verschrikkelijke jeuk en zweetaanvallen, als een arts lymfklierkanker bij haar constateert. Na deze diagnose is ze korte tijd behoorlijk overstuur, maar al gauw weigert ze zich neer te leggen bij een lamlendig leven en bezoekt ze tussen de chemotherapieën door feestjes en gaat weekendjes weg met vrienden en familie. Roos gaat sporten bij een sportrevalidatiecentrum en koopt een huis. “Als er iets heel ergs gebeurt, moet je niet gaan zitten kniezen, maar juist iets heel spannends bedenken en doen!”, leest zij in een tijdschrift.

In de loop van haar behandeling nemen de vermoeidheid en bijwerkingen toe. De chemotherapie eist zijn tol. Maar ook dan heeft Roos oog voor de overwinningen die zij behaalt. Zoals bijvoorbeeld het overwinnen van schaamte voor het overgeven: “Soms, en dat had ik me een jaar geleden niet kunnen voorstellen, geef ik over, veeg mijn mond af en zeg: zullen we gaan?” (pagina 119)

Haar vriend Matthijs, met wie zij tijdens de behandelingen noodgedwongen is gaan samenwonen, steunt haar met humor, liefde en geduld.

Het boek eindigt met een epiloog met een heel andere thematiek: de vroegtijdige overgang van Roos en uiteindelijk de door Matthijs en Roos zeer gewenste zwangerschap.

Wat viel op: Roos vertelt haar verhaal met een enorme vaart. Pieken en dalen wisselen elkaar in razend tempo af. Het verhaal over de Hodgkin eindigt met plannen en kansen voor de door Roos vurig gewenste nieuwe start.

In de epiloog vertelt Roos over de vervroegde overgang, waarin zij onverwachts terecht lijkt te zijn gekomen. De epiloog bungelt er een beetje bij, maar in ieder geval zorgt deze voor een ‘happy end’.

Citaten: Pag. 11: “Mijn emoties wisselen elkaar in rap tempo af. Het ene moment overvalt het verdriet me en dan denk ik: zo gaat dat dus als je hoort dat je kanker hebt, nu weet je het. Even later word ik rationeel en wil ik alles weten: percentages, kansen, hoe nu verder.”

Pag. 15: “Opens voel ik de onbedwingbare behoefte om mijn vader te bellen. Maar

hoe vertel je een vader over de telefoon dat zijn kind kanker heeft? Dan kan maar op één manier. Dus zeg ik met schorre stem: 'Pap, niet schrikken maar ik heb waarschijnlijk kanker.'"

Pag. 52: "Moena gaat reizen, iedereen is hetzelfde, maar bij mij is alles anders."

Pag. 116: "Ik geef niet meer over en heb ook geen last meer van paniek of misselijkheid. Ik ben trots op mezelf, ik heb de controle over mijn eigen geest hernomen. En dat is in deze tijden heel wat waard, want die controle geeft ook weer een gevoel van macht: ik bepaal hoe ik hiermee omga, en het is zeker niet zo dat ik niks meer te zeggen heb over wat er met mij gebeurt en wat zich in het ziekenhuis afspeelt."

Pag. 131: "Als het dan na een lamlendige week opeens weer dinsdag is, heb ik het niet meer. Ik ben woest. En woest kruip ik achter de computer en ik schrijf even woest: 'Ik ben zooo kwaad!!!! Die kutkanker!'"

Recensie: 'Probeer het maar eens droog te houden bij het confronterende verhaal van Roos Jelier, Helaas heb ik wat te vertellen. Het leest als een trein en alle pijnlijke details komen voorbij.' Dagblad van het Noorden 11/06/2010